

VOORWAARTS

ORGAAN DER VLAAMSCH-VRIJE GROEPEN

REDACTIE EN ADMINISTRATIE :

voor Antwerpen en provincie :
ISABELLALEI, 106

voor Gent en provincie :
PARNASSUS HOUTLEI, 42

ABONNEMENTSPRIJS :

1 frank per jaargang van 24 nummers.
Aankondiging. volgens overeenkomst.

Een woord vooraf

L. S.

Tegenstanders van conventies zijnde, zouden wij niets liever wenschen, dan het blad VOORWAARTS zonder het traditioneele « woord vooraf » de wereld in te zenden. Doch terwille van hen die ons blad, na het verschijnen van het eerste nummer, wenschen te blijven lezen doen wij er bij uitzondering *wel* aan en verklaren waarom wij ons blad doen het licht zien. Onze vrijheidslievende denkbeelden, die der Anarchie, worden hier, zoowel als elders, door alle politieke en confessioneele organen en partijen bekampt en verdacht gemaakt, zonder dat wij er op mogen rekenen dat men ook *ons* de gelegenheid verschaft de lezers onze *ware* inzichten kenbaar te maken. Er vormen zich denkbeelden en gedachten aangaande de ideën die wij voorstaan, welke de slecht voorgelichte lezers tegen ons doen innemen. De meest oneerlijke middelen worden aangewend om den zoekende van ons afkeerig te maken. In politieke zoowel als in economische middelen maakt men stemming tegen ons om hierdoor te voorkomen, dat men ook naar ons woord of geschrift zal gaan luisteren. Onze kameraden meenden dat zulk een toestand niet langer voort mocht duren, zij namen het besluit een orgaan uit te geven waarin het mogelijk zal zijn onze denkbeelden onder de Vlaamsch-lezenden te brengen, ten einde hen in de gelegenheid te stellen zelf te kunnen oordeelen over hetgeen wij willen. Voor alles wenschen wij een propageerend blad onze lezers aan te bieden, een orgaan dat naast anderen van dezelfde strekking, doch

in een andere taal, mede wil arbeiden om de geesten op te helderen en de individuen aan te sporen mede te werken tot het verkrijgen van een samenleving waarin de mensch gelegenheid zal vinden zijn volle leven uit te leven. Wij rekenen daarom op den steun van allen die het met ons pogen eens zijn, om ons moreel en finantieel ter zijde te staan en het voortbestaan van ons blad mogelijk te maken.

DE VRIJE GROEPEN.

MARTELAARS

(11 November)

't Was in November, nu een-en-twintig jaar geleden, dat de Chicagoër martelaars als slachtoffers hunner onwankelbare overtuiging den dood te gemoet gingen...

In 1885 besloot een werkliecongres eene krachtdadige propagande te beginnen ten voordeele der « drie achten » en er werd overeengekomen dat, op 1 Mei 1886 de achturenarbeid aan het patroonaat zou opgedrongen worden onder bedreiging eener oogenblikkelijke algemeene werkstaking.

De opschudding was zoo heftig, dat verscheidene patroons den achturenarbeid invoerden vanaf de tweede helft April.

Meer dan 32,000 arbeiders verkregen toen reeds die hervorming, welke zij sinds zooveel jaren afsmeekten !

Op 1 Mei werd de staking over heel de ontzaglijke vereenigde staten ingericht, met het gevolg dat 150,000 werklieden voldoening hunner eischen kregen. Dit aantal steeg tot ongeveer 200,000.

De burgerij voelde dat zij ging overrompeld worden, en besloot te

handelen. — Chicago was het revolutionaire brandpunt.

Op 3 Mei 1886, terwijl eenige duizenden stakers, voor de fabrieken van Mac Cormiek, de onderkruipers uitjouwden, stortte eene bende politiemannen op hen en, zonder sommatie, schoten zij hunne revolvers af op de menigte. Zoo dra de eerste verwarring voorbij was, richtte het volk den tegenstand in en onderstond een verwoed gevecht gedurende meer dan een kwartier. Toen kwamen wagens aangebald vol politiemannen; deze hadden geweren, en... die verichtten wonderen !

Voor zoowat 15,000 man spraken Fielden, Parsons en Spies, 'sanderendaags, op de Hooimarkt. Met geweren gewapende politiemannen overvielen hen, maar vóór zij hun beulenwerk konden beginnen, ontplofte eene bom in hunne rangen en een twintigtal wierden geveld. Er ontstond eene verwarring, maar andere benden agenten daagden op en een nieuw gevecht ving aan... De werkers moesten wijken, maar droegen hunne gekwetsten meê...

Hierop wierden, Engel, Fielden, Fischer, Lingg, Neebe, Schwab en Spies aangehouden, wegens samenzwering tot moord. Parsons was ontsnapt, maar stelde zich vrijwillig gevangen.

Een afschuwelijk proces ving toen aan en duurde van 21 Juni tot in October 1886. Heel de reeks ging er door : valsche getuigenissen, omkooprij, willekeurige samenstelling der juri, enz....

Spies, Parsons, Fischer en Engel stierven aan den galg ; Ling zelf moordde zich in de gevangenis ; Fielden, Neebe en Schwab kregen eeuwigdurenden dwang-arbeid,

maar wierden vrijgesteld, in 1893, door den gouverneur van Illinois, M. Altgeld, nadat deze de overtuiging hunner volkomene onschuld had opgedaan...

Vele jaren vloten sinds die schanddaad van het Amerikaansche « Gerecht », maar vol eerbiedige bewondering leeft de gedachtenis dier vrijheidsmartelaars, bij vele vrienden der waarheid die, even als zij, in eene betere, vrijere toekomst gelooven.

Wij doen niet meê aan persoonsvergoding : goden noch heiligen staan op den libertairen kalender. Maar daarom, niet te min, weten wij te waardeeren en te prijzen den hoogen zielenadel van hen die alles veil hadden voor hunne onwrikbare overtuiging, voor hetgeen zij, in 't diepst van hun edele ziel, als waarheid erkenden....

« Nog leeft de Waarheid — gedood in Socrates, Christus, Husz, Giordano Bruno, Galilei — Zij en andere gingen ons voor op het pad. Wij zijn bereid te volgen ».

Tranen persten die simpele woorden ons uit de oogen, toen wij ze lazen voor het eerst aan 't slot der heerlijke, manmoedige rede van August Spies. En nooit anders dan met de diepste ontroering hervatten wij de — helaas, bijna onvindbaar geworden — « Woorden voor den Rechterstoel », het nederige boek met de « verantwoording der veroordeelde Chicagoër Anarchisten ».

Met den strop reeds om den hals riep een der gehangenen volgende profetische woorden zijn beulen toe :

„Ons zwijgen in het graf zal wel spreken dan onze woorden !”

Dat zwijgen, dat we telken jare weer herdenken zullen, is een roepstem die ons maant te volharden in den grootschen strijd, waarvan zij de martelaars zijn : martelaars die stierven voor de idee der broederliefde, met een moed zóó groot, als de geschiedenis alleen nog aantoonst in den marteldood van Jesus aan 't kruis.

Ook al weten wij nog zooveel, er blijft altijd iets over wat wij niet weten : en al brengen wij het nog zoover in de deugd, ons ontbreekt steeds iets.

KONG-FU-TSE.

WERKLOOSHEID

Er is voorzeker geen uitvloeisel dat het ondoelmatige en verderfelijke der kapitalistische maatschappij zoo duidelijk aantoonst als de werkloosheid ; ook is er zeker geen vraagstuk dat meer de aandacht van alle partijen op zich heeft gevestigd dan de werkloosheid.

Dit is geenszins te verwonderen. De werkloosheid heeft in de laatste jaren zulk een omvang verkregen, dat iedere partij begrijpt dat hiertegen iets moet gedaan worden. Waar men vroeger de werkloosheid slechts bij enkele jaargetijden aantrof, is ze thans een chronische (blijvende) kwaal geworden. Zoo wel des winters als des zomers, en evengoed in het voorjaar als in den herfst heerscht er werkloosheid. Echter des winters, wanneer enkele takken van industrie gedeeltelijk of geheel stilstaan, is ze het merkbaarst.

Een treurig gezicht is het die groepen jongelingen, krachtige mannen en grijsaards op de hoeken der straten of op de bruggen te zien staan, hongerig uitzien of er zich ook het een of ander werk zal voordoen. En nog treuriger is het wanneer men een kijkje gaat nemen in de woningen van die ongelukkige slachtoffers der twintig-eeuwse vooruitgang en beschaving. Geen brandstof om de verkleunde ledematen te verwarmen ; geen voedsel om den honger te stillen ; geen bed om zich door den slaap te verfrischen en te versterken ; ja, zeer vele huisgezinnen worden er gevonden die de allernoodzakelijkste huismeubelen moeten verkoopen om de huishuur te betalen.

En dat alles vindt plaats in dezelfde stad waar de brandstofmagazijnen, de korenpakhuizen, de meubel- en kledermagazijnen tot de nokken zijn gevuld ; dat alles vindt menigmaal plaats in de onmiddellijke nabijheid van concerthuizen en danszalen, waar in den wintertijd avond op avond feesten en partijen worden gehouden, waar op schaamteloze en walgingwekkende wijze duizenden worden verbrast.

Een teregend contrast ! Menigmaal vragen we dan ook verwonderd : wanneer is het geduld ten einde ?

Daar bijna alle partijen zich met het vraagstuk bezighouden, is het begrijpelijk dat het vaak van verschillend zijden wordt bekeken en iedere partij bijna een middel ter beperking aanwendt.

Wij, als anarchisten, maken ons voor beperking in dit geval niet druk, maar strijden voor opheffing. Hiermede wordt niet bedoeld dat elk middel tot beperking als onvoldoende moet worden afgewezen, o neen ! maar over die middelen wensch ik nu niet te schrijven, zoodat ik daarover in dit artikel niet uitweid. 't Is mijn plan de oorzaken der werkloosheid duidelijk te maken en de werkloosheid te bespreken in verband met de vakverenigingen. Voor zoover

ik dus de oorzaken meen te weten is het mijn overtuiging dat door wegneming van dezelve de werkloosheid is opgeheven.

Niet weinige arbeiders vinden we die in de machines de oorzaak meenen te zien van hun ellende, veroorzaakt door de werkloosheid. Ze wijzen er ons dan op hoevroeger, toen de machineser niet waren, ieder werkman altijd door werk had ; al verdiende men dan soms niet veel, och, het was toch altijd beter dan tegenwoordig.

Oppervlakkig beschouwd is dit niet geheel onjuist. Bij een nauwgezet onderzoek echter zien we alras dat de machines geheel en al onschuldig zijn. Een machine is een voorwerp dat ons getuigt van het menschelek genie, en dat dient tot vereenvoudiging en vergemakkelijking van den arbeid. Dat nu die vereenvoudiging en vergemakkelijking van den arbeid gebrek van duizenden na zich sleept, is niet de schuld van de machine, maar van DE MANIER WAAROP ZIJ WORDT GEBRUIKT. Indien de machine WERKELIJK gebruikt werd om den arbeid te vergemakkelijken, zou ze een ZEGEN zijn, terwijl ze nu een VLOEK is. De machine wordt echter tot andere doeleinden gebruikt.

De geheele maatschappij berust op een STELSEL dat toelaat dat één persoon eigenaar is van die machine. Zoo'n persoon kan die machine gebruiken op de manier zooals hij verkiest, en nu gebruikt hij die machine om zich zelf te bevoordeelen. Hij wendt de machine aan om arbeidskrachten te besparen, en die besparing ten eigen bate aan te wenden. Waar vroeger 20 werklieden arbeid vonden, vinden thans door de invoering van de machines 10 nauwelijks arbeid. De overige 10 worden werkloos, en het loon dat ze vroeger ontvingen komt terecht in de zakken van den EIGENAAR der machine. Die eigenaar dus is de bron van de ellende, want het is zijne schuld dat de machine zoodanig is aangewend. Ruim dus dien eigenaar op, zou men zeggen, en de zaak is gezond ! Neen ! met het opruimen van den eigenaar is geenszins het STELSEL verdwenen, en er zou dus een andere eigenaar komen. HET STELSEL, het PRIVAAT-EIGENDOM, moet worden opgeruimd.

Het menschelek genie, dat onuitputtelijk is, komt dus door het PRIVAAT-EIGENDOM niet ten goede van 't algemeen, maar ten goede van enkelen, die de uitvindingen gaan exploiteeren om hunne medemenschen uit te zuigen. De onafhankelijke revolutionaire vakverenigingen willen dit voorkomen. Zij willen door hunne organisatie en optreden paal en perk stellen aan de hebzuchtige handelingen van de bezitters. In hoeverre het hun zal gelukken ligt natuurlijk aan de wijze waarop ze werken. Op dit oogenblik echter is het in ons land met de onafhankelijke revolutionaire vakorganisatie nog niet

zoals we het zouden wenschen, alhoewel we met blijdschap constateeren dat er in vele plaatsen van ons land onafhankelijke revolutionaire vakverenigingen worden opgericht.

Wat is nu de plicht der onafhankelijke revolutionaire vakbeweging? Zij wil de werkloosheid opheffen; zij wil den arbeid regelen en de bezitters onmogelijk maken. Zij zal dus in de eerste plaats met de WERKLOOZEN moeten beginnen. En indien de vakverenigingen zich niet met de werkloozen bemoeien, zullen de werkloozen zich met de vakverenigingen gaan bemoeien. Zij zullen het den georganiseerden onmogelijk maken om door middel van werkstakingen de bezitters te bestoken door dienst te doen als onderkruipers.

En de vakverenigingen zullen er dan machteloos tegenover staan. Voor 't meerendeel zijn de werklieden niet doordrongen van de eenvoudige waarheid van 't socialisme. Het solidariteitsgevoel is dus niet erg groot. En bovendien zal de solidariteit wel opwegen tegen het geroep van schreiende kinderen om brood, tegen den aanblik van een uitgeteerde vrouw? Voor een overtuigd socialist zal het een strijd zijn, voor een onbewuste niet; hij zal de broodvraag vooropstellen, en dat zal den doorslag geven in zijn handelen. De onafhankelijke revolutionaire vakverenigingen dus moeten zich het lot der werkloozen aantrekken. In de eerste plaats door hen voor hun beginsel te winnen. Hierin worden zij door de WERKLOOSHEID geholpen. Dat zal de werkloozen voor de onafhankelijke revolutionaire vakverenigingen innemen en den vooruitgang van 't socialisme bevorderen.

Alsdan zal 't kapitalistisch stelsel ons opnieuw een wapen in de hand geven waarmee wij haar graf kunnen delven.

Gent.

ADAMAS.

Geslaagde Actie

In den « Arbeid », het orgaan van het N. A. S. in Holland, lezen wij in het nummer van 7 dezer een bericht onder bovenstaand hoofd. De redactie meldt dat de aangeklaagden in het proces der Anti-Militaristen door het hof VRIJ gesproken werden. Deze vrijspraak is te danken aan het krachtig optreden der revolutionaire elementen. De S. D. namen geen deel aan de agitatie die inderdaad voorbeeldig was. Twee groote meetings met duizenden bezoekers werden den avond der eerste veroordeeling en die der tweede gehouden. De speciale brochure « Tot Aanval en Verweer » werd bij duizenden door het land verspreid, en behalve op genoemde meetings te Amsterdam, had men ook in andere steden tegen den aanslag op het verenigingsrecht geprotesteerd. Te-

recht schrijft den « Arbeid » dat het hard werken en de opofferingen der kameraden niet te vergeefs waren. Weest steeds zoo eendrachtig als in deze actie en wij zullen wonderen kunnen verrichten, roept hij den arbeiders toe, en dat is noodig ook, want de reactie steekt telkens den kop op, en zou nog brutaler optreden indien de arbeiders zich niet verweerden.

Het internationaal bulletijn waaruit de « Arbeid » zijn buitenlandsch nieuws put, vermeldt dat de metaalbewerders in Finland van af 1 November uitgesloten zijn. De werkgevers nemen hiertoe hun toevlucht omdat in een paar steden van het land gestaakt wordt ten einde een loonsvermindering tegen te gaan. Door dit middel hopen de werkgevers, nu er groote malaise heerscht, de metaalbewerders te dwingen de patrooneischen te aanvaarden.

ALGEMEENE WERKSTAKING

Algemeene werkstaking is sinds eenige jaren de nachtmerrie van al wat zich bezitter en machthebber gevoelt. Spreek dat tooverwoord in hun midden uit en zij vatten onmiddellijk vlam. Daartoe zijn toevlucht te nemen is, volgens de begrippen die men in die kringen er op na houdt, misdadig. Een heele tijd duurde het eer de S. D. zich in beginsel ook voor de A. W. uitspraken. Niet dat zij afkeerig daarvan waren, verre van dat, doch de algemeene werkstaking die zij voorstonden had niet die verheven, menschelijke strekking die de revolutionairen daaraan gaven.

Wanneer de S. D. de algemeene werkstaking benutten, dan was dat alleen om daaruit politieke munt te kloppen. Vandaar dat er sprake is van de algemeene politieke werkstaking en de economische. Sommige voorlichters beweren dat het de fransche vakverenigingsleiders zijn die deze revolutionaire taktiek aan den voorgrond brachten, en het is in zekere Belgische middens voldoende van Fransche taktiek te spreken om de menschen afkeerig te maken en alles te veroordeelen wat door de Franschen wordt gepropageerd. Zeer waarschijnlijk zijn er weinigen onder onze lezers die weten of bevroeden dat het een Belg, en nog wel een Antwerpenaar was, die op het derde Ned. Werkliedencongres op 28-29 Mei 1871, te Amsterdam in dien geest sprak. Het was de afgevaardigde van de Antwerpsche sectie der Internationale, Coenen, die, toen men den oorlog besprak, ongeveer het volgende zeide (*): « WIJ, werklieden, worden er door geteisterd, WIJ moeten door ONZE macht den oorlog onmogelijk maken. Bij het dreigen van een oorlog moesten allen als één man verklaren: Wij werken niet langer, wij brengen niet

(*) B. Bijmholt, Geschiedenis der Arbeidersbeweging in Nederland.

langer voort. Eene algemeene werkstaking zou de bloeddorstige chauvinisten wel tot bedaren brengen. »

Zouden de heeren die op de jongste congressen over het onmogelijk maken van den oorlog spraken, er wel aan gedacht hebben dat reeds in 1871 de Belg Coenen hen den weg had aangegeven hoe zij zouden moeten optreden in tijden van bloedige slachting onder het proletariaat? Dat er zeer waarschijnlijk reeds goede resultaten hadden aangestipt kunnen worden, indien men niet zoo erbarmelijk vooringenomen ware geweest. Men liet het denkbeeld rusten; er waren andere, meer direct voordeel afwerpende zaken te bepleiten. Men noemde de algemeene werkstaking algemeene onzin, ingevoerd door Fransche warhoofden, en bekampte de voorstanders en predikers met dezelfde felheid als de bezitters en machthebbers. Gedeeltelijk worden de mannen der uiterste linkerzijde in de parlementen gedwongen zich over de algemeene werkstaking bij een ophanden zijnden oorlog uit te spreken, wel nog niet heel duidelijk, doch zij zullen door den voortschrijdenden geest genoodzaakt worden verder te gaan of van front te veranderen. Wanneer wij blijven propageeren en voet bij stuk houden, zullen velen hunner van besliste tegenstanders eindigen als warme verdedigers der taktiek van den Belg Coenen, in 1871 reeds aangegeven.

De Vakbeweging in Gent

De brutaliteit der feiten heeft te Gent eindelijk eene beweging tot stand gebracht die van het grootste gewicht worden kan voor de arbeiders. Tot heden was de vakactie uitsluitelijk in handen der politieke partijen, en deze brachten hun politieke strijd tot binnen in de meest bijzondere vakaangelegenheden. Hoevele verliezen de werklieden er reeds door geleden hebben, behoeven wij zeker niet aan te halen. Bestatigen wij maar dat hier in België, dank zij die triestige politiek, de loonen het laagst en de werkuren het langst gebleven zijn.

Die beweging voor onafhankelijke vakactie zal gepaard gaan met de grootste moeilijkheden. Wij weten reeds hoe moeilijk het is de werkers te organiseren daar waar nog geene organisatie is; nog veel lastiger valt het de eens in beweging gebrachte massa het verkeerde pad van het goede te doen onderscheiden, en dat laat zich nog al gemakkelijk begrijpen. Bij de moeilijkheid de werklieden tot na denken te brengen voegt zich eene nieuwe moeilijkheid, nog veel grooter, namelijk de intresten, de belangen van een zeker getal menschen komen in het spel: het zijn de belangen van de vroegere leiders. Deze worden dan ook niet gemakkelijk overgehaald voor nieuwe denkbeelden of andere methoden; zij zijn den ouden slenter gewoon en hebben er geldelijk en stof-

felijk elk belang bij dat het zoo blijve ; zij zullen dan ook alle mogelijke middelen aanwenden om eene verandering te keer te gaan.

Tegen leugen en laster, verdachtmaking en omkooprij mogen de nieuw gestichte bonden verzekerd zijn het meest te moeten kampen.

Reeds mogen zij zich verheugen in een schoon aantal leden ; als zij nu maar al hunne energie gebruiken om tegen de vooroordeelen op te komen en eene opvoedingsmethode aanvatten dan zullen zij binnen weinigen tijd de vruchten plukken die de politiekers hun sedert lange jaren hebben voorgehouden.

Wij, van onzen kan, zijn gelukkig dat onze woorden, onze propagande zich eindelijk in feiten heeft omgezet, wij roepen de strijders voor onafhankelijke vakactie een welgemeenden heilgroet toe en verzekeren hun dat al onze krachten zullen aangewend worden om hen in hunnen moeilijken strijd te helpen en bij te staan.

VOORWAARTS staat voor hen open, hunne rechtvaardige eischen zal hij steunen, belangeloos, maar met geesttrift en overtuiging.

H.

Indien het ons al niet gegeven is te zien wij arbeiden, toch moeten wij voortgaan met ons werk, elk voor zijn deel, zonder een oogenblik van verloren moed, zonder een oogenblik van plichtsverzuim.

MAURITS WAGENVOORT.

Aan de medewerkers

De redactie verzoekt de medewerkers hunne mededeelingen uiterlijk den 1ste en den 15de van elke maand te willen toezenden. Verder vraagt zij de redacties van andere bevriende organen met haar te willen ruilen, opdat zij hare lezers zoveel mogelijk op de hoogte kunnen houden met den stand der zaken in andere centra's.

AVIS

La rédaction de « Voorwaarts » prie les rédactions de journaux amis de bien vouloir faire un service d'échange, afin de l'aider à renseigner ses lecteurs sur ce qui se passe en d'autres centres.

BRIEVENBUS

H. te Gent. — Kunnen niet heel de steunpenning opnemen, doch melden het totaal bedrag : fr. 5.35.

Steunpenning Voorwaarts

De redactie verantwoordt gaarne, op verzoek, de gelden voor het orgaan toegezonden, doch bepaalt zich er bij de initialen, de plaats en het bedrag door den schenker opgegeven, te vermelden.

VRIJE GROEP ≡ ANTWERPEN

Herdenkings=Meeting

WOENSDAG 11 NOVEMBER 1908

te 8 uur 's avonds, in het lokaal
CONSCIENCE, Kievitstraat

Onderwerp :

De Martelaren van Chicago

Sprekers :

FUSS-AMORÉ van Luik
ADAMAS van Gent

Woord en Toegang zijn vrij.

Anarchistische Federatie van België

De anarchistische federatie van België is gevestigd op de vrije toetreding der groepen, zonder statuten, reglementen noch comiteit.

Zij heeft geen ander doel dan het principe van wederkeurig dienstbetoon toe te passen op de propaganda. Zij stelt zich o. a. ter beschikking der alleenstaande kameraden om hen te helpen in hun arbeid door hen de propaganda-middelen te bezorgen.

De groep die een medewerking van andere aangesloten groepen verlangt, zal hun zijn voorstellen doen, 't zij bij middel van briefwisseling, 't zij door de bladen en de antwoorden komen haar rechtstreeks toe.

De adressen der gefedereerde groepen worden openbaar gemaakt over de liberale bladen of meegedeeld door briefwisseling.

Groepen of kameraden die wenschen toe te treden, hebben niets anders te doen dan hun adres te zenden aan de groepen die reeds aangesloten zijn.

De aangesloten groepen worden verzocht zooveel mogelijk, met het oog op de propaganda, op al hun drukwerk te vermelden : Anarchistische federatie van België.

Zijn aangesloten :

De revolutionaire groep van Brussel :

Jan Doe, 35, rue des Mégissiers, Brussel.
Le groupement socialiste anarchiste du Centre : Alph. Béguin, rue Neuve, Carrière.

Le groupe comm. anarchiste de Charleroi : Jacq. Humain, 8 rue du Calvaire, Couillet.

Le cercle "l'Emancipation" de Dolhain : Nic. Heuschen, 3, rue d'Eupen, Dolhain.

Groupe anarchiste de Gilly : Leop. Preumont, 12, rue Saint-Agnès, Gilly.

Groupe de propagande anarchiste : Vict. Noirfalise, 4 Impasse Colson, Lize-Seraing.

Vrije Groep van Gent : J. Janssens, Hovenierstraat, 72, Ledeberg-Gent.

Vrije Groep van Antwerpen : Dony De Swert, Isabella lei, 106, Antwerpen.

GENT

GROEPSVERGADERING. — Iedere Maandag-avond om 8 ure in ons lokaal Parnassus Houtlei.

GEMENGDEN VAKBOND. — Vergadering voorloopig Comiteit Zondag 15 om 10 u. in Parnassus.

ONAFHANKELIJKE SCHILDERSBOND. — Zondag 12 om 10 u. bijeenkomst van 't bestuur in Parnassus. (Wijkmeeting Sint Amandsberg.)

VOORWAARTS is in Gent te bekomen in alle aubetten en bij den verkooper Adamas, Hulststraat.

Beheerder-Uitgever : Dony De Swert,
Isabella lei 106, Antwerpen.